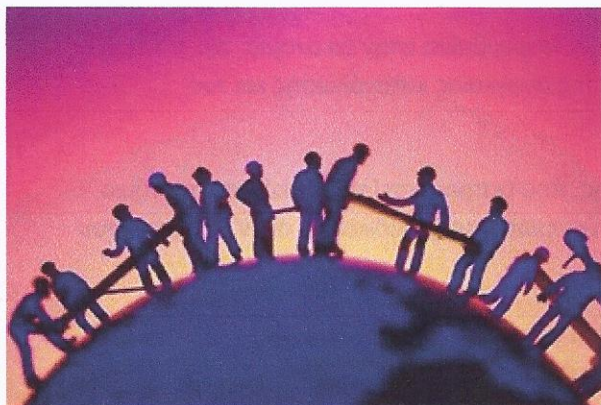

ΑΠΟΨΕΙΣ

Πανεπιστήμιο των Ορέων: Η σημασία του εθελοντισμού στην Κρήτη

Posted on December 11, 2014

by Kritika_Epikaira

Μια διαδρομή που ξεκινάει από τον εθελοντισμό και την προσφορά, διασχίζει τους γεμάτους καθαρό αέρα διαφορετικότητας, ορεινούς όγκους της Κρήτης και καταλήγει στην λουσμένη από διαυγές φως, ματιά των Κρητικών, είναι το Πανεπιστήμιο των Ορέων.

Πρωτοπόροι και οραματιστές, είναι καθηγητές του πανεπιστημίου της Κρήτης, διανοούμενοι, φοιτητές και άνθρωποι που είναι δια βίου ερωτευμένοι με την Κρήτη και την Ελλάδα.

Εθελοντές, που επέλεξαν να ορκιστούν ξανά τον όρκο του Ιπποκράτη, κοιτώντας στα μάτια αγέρωχους ανθρώπους, με ρυτιδιασμένα από την ζωή πρόσωπα και κόκκινα μάγουλα ελεύθερου οξυγόνου.

Μια Πολιτεία δικαίου, χωρίς θεσμούς και ψήφους εξάρτησης, μόνο με την γνώση της ανθρωπιάς και της κοινότητας, όπου ειδήμονες είναι τα χρόνια και όχι οι τίτλοι.

Η ταύπιση συγκλονιστική. Ίδιες ρυτίδες, χαραγμένες από διαφορετικούς Ήλιους.

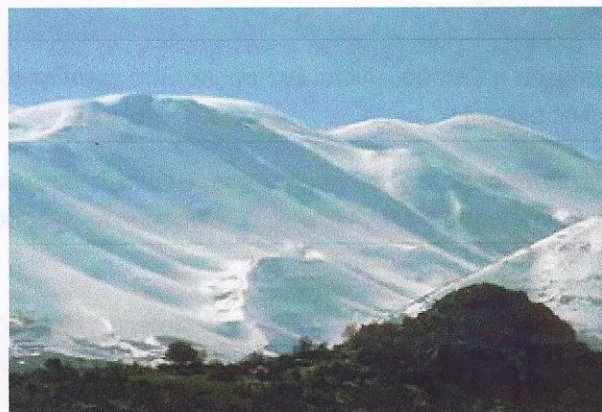
Ο αγώνας ίδιος πάνω στο χώμα και την σελίδα και η πένα βρήκε πάλι το ταίρι της στο πανάρχαιο ξύλο του σκεπαριού.

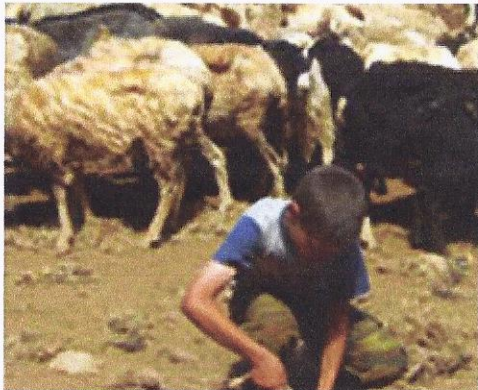
Η πανεπιστημιακή κοινότητα ενδεδυμένη με άμφια προσφοράς και αγάπης, συναντά και προσεγγίζει την λαϊκή σοφία με όρους ισότιμους.

Το σημείο αυτής της συνάντησης συνιστά το Πανεπιστήμιο των Ορέων.

Η διάσταση του «βάθους» της ανθρωπίνης σκέψης και της ψυχής, έχει χαθεί στον επίπεδο κόσμο της οθόνης. Η από χιλιετιών αποκτημένη βιωματική μας γνώση, εξασθενεί υπό το βάρος μιας εφήμερης, αστικού τύπου ευημερίας, που αποδεικνύεται ψευδαίσθηση.

Το Πανεπιστήμιο των Ορέων, πολύ πριν έρθουν αυτές οι δύσκολες μέρες που βιώνουμε, αφουγκράστηκε την αγωνία των ανθρώπων για επιβίωση και προσέφερε χρόνο και εργαλεία, για να ανασκάψουμε μαζί, τις ρίζες και τις μνήμες μας, σ'

εκείνο το γλυκό φως που παίζαμε μικροί, αποκτώντας τα πρώτα μας βιώματα.

Είναι ένα ανθρωπιστικό κίνημα, μια πράξη ουσιαστικής και ελπιδοφόρας παρέμβασης στη βάση της κοινωνίας, που αναδεικνύει την επείγουσα ανάγκη των καιρών μας, για αλλαγή του προτύπου ευημερίας και επαναπροσδιορισμό της ανθρώπινης ευτυχίας, με ανθρώπινους και όχι εισοδηματικούς δείκτες.

Επιδιώκει την βιώσιμη ανάπτυξη των ορεινών περιοχών, με ανάκτηση των χαμένων ανθρωπίνων σχέσεων και της πολιτισμικής ταυτότητας των μικρών κοινωνιών, που έχουν πολλά να μας διδάξουν.

Ενισχύει την παραδοσιακή οικονομία, με μοντέρνα εργαλεία διαχείρισης και ανάπτυξης οικονομιών μικρής κλίμακας, για την αναστολή της υπερεκμετάλλευσης του φυσικού πλούτου και την απεξάρτηση από την οικονομία του δανεισμού και των επιδοτήσεων.

Με τον διάλογο και τον συγκερασμό της βιωματικής με την επιστημονική γνώση, παρεμβαίνει στην οικονομία, την παιδεία, τον πολιτισμό, την υγεία και υλοποιεί τη «διδασκαλία της παιδείας» της ελάχιστης αναγκαίας κατανάλωσης και του εθελοντισμού.

Η τεχνογνωσία, η επιστημονικά τεκμηριωμένη γνώση της τυπικής εκπαίδευσης, που εκπροσωπεί το αστικό πανεπιστήμιο, συναντά την άτυπη – εμπειρική λαϊκή σοφία και γνώση των «Ορέων», σε μια γονιμοποιητική διαδικασία, στην υπηρεσία του ανθρώπου.

Ιδιαίτερα για την Κρήτη, αποτελεί μια πράξη «ειρηνικής επανάστασης» απέναντι στη βάνουση αλλοίωση της περιβαλλοντολογικής, οικιστικής και πολιτιστικής ταυτότητας του νησιού. Είναι κάλεσμα για συσπείρωση και ειρηνικό αγώνα, των ευαισθητοποιημένων και εν αγωνία ευρισκομένων Πολιτών.

Το Πανεπιστήμιο των Ορέων, χτίζει κοινωνικές γέφυρες, προσπαθώντας να ελαχιστοποιήσει τον κοινωνικό αποκλεισμό, τη φτώχεια και την παραβατικότητα, φαινόμενα συγχρονικά της εποχής μας.

Με πρωτότυπες δράσεις όπως η Αποστολή Πηνελόπη Gandhi – η Ιερή τέχνη της Υφαντικής στην Κρήτη σήμερα, παρεμβαίνει στην οικονομική και ανθρωπιστική κρίση των καιρών μας, αναζητώντας την γενεσιουργό αιτία των διαλυτικών φαινομένων της κοινωνίας μας, προσφέροντας λύσεις και αναδεικνύοντας το νήμα-νόημα των αξιών του ανθρώπινου μόχθου.

Όμως σήμερα η Ελλάδα, γίνεται ένα πρωτότυπο ερευνητικό εργαστήριο, μιας προσχεδιασμένης και απάνθρωπης κοινωνικής αλλαγής.

Για να αντισταθούμε, πρέπει πρωταρχικά, να ανακαλύψουμε την πραγματική ταυτότητα της χώρας μας, να αγκαλιάσουμε ξανά με θαλπωρή το παρελθόν μας, να σώσουμε τη γλώσσα, την ιστορική συνείδηση, την αξία του χειροποίητου και την πολιτισμική μας ιδιοπροσωπία.

Στα μικρά χωριά της Κρήτης, δεν υπήρχαν ποτέ, μεγέθη βασιλικών οίκων, αλλά μικροάγιοι του ανθρώπινου πόνου, υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, που ζούσαν όμως με υπαρξιακή ευδαιμονία και γαλήνια βεβαιότητα.

Μόνο όσοι επιχειρούν το παράλογο, μπορούν να κερδίσουν το αδύνατο.

Ας στραφούμε στις μητέρες, τα μικρά παιδιά, τον κόσμο χωρίς Αργύρια και χωρίς επιτήρηση.

Επειδή στην Κρήτη υψώνεται κανείς ακόπως από τη φύση στην ιστορία και επειδή ο καλύτερος προφήτης είναι εκείνος που αγαπά και όχι εκείνος που σκέφτεται, ας ενωθούμε μέχρι εκεί που συναντούνται οι τέσσερις άνεμοι και συγχέονται όλα τα αρώματα.